

Arrest

nr. 326 473 van 12 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2024 met refertenummer 119550.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 23 november 2023 een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 14 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 23.11.2023 werd ingediend door:

Naam : E. (...) B. (...), S. (...), Nationaliteit: Spanje, Geboortedatum : (...) 1996, Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 23.11.2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 1e lid, 2° - wet van 15.12.1980).

Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een Spaans paspoort, een uittreksel van het register burgerlijke stand, een EHIC, een ziekteverzekering, een arbeidscontract onbepaalde duur vanaf 14.07.2023 bij (...) (Spanje), een reeks bijhorende loonfiches periode augustus tem december 2023, een bewijs van overschrijving van Mutua Universal Muganet d.d. 31.01.2024 (artikel 50 §2, 4° - KB van 08.10.1981).

Betrokkene legt een geldige EHIC kaart en attest van verzekeraar bij VNZ voor en toont hiermee aan een ziekteverzekering te hebben die de ziektekosten in België dekt. Verder dient betrokkene, om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, zijnde "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Overeenkomstig art. 40 §4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Betrokkene wil aan de hand van een arbeidscontract onbepaalde duur, een reeks loonfiches en een overschrijving van een Spaanse mutualiteit aantonen te voldoen aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar echtgenoot en minderjarig kind. Aan de hand van voorgelegde bewijzen dienen we vast te stellen dat de bestaansmiddelen van betrokkene ontoereikend zijn gegeven de gezinssituatie om te voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.

Of de echtgenoot A. (...) M. (...) ((...)) waarmee betrokkene samenwoont ook beschikt over bestaansmiddelen, en eventueel mee kan instaan voor het levensonderhoud van betrokkene, is onduidelijk. Hiervan werden althans geen bewijsstukken voorgelegd.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40 §4, 1e lid, 2° - wet van 15.12.1980).

Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"En ce que, la partie adverse rejette la demande de la partie requérante sans motiver valablement cette décision et sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause ;

Alors que, toute décision doit être motivée en droit et en fait de manière exacte et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs"

(Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

4. Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- L'intéressée n'a pas prouvé être dans les conditions pour bénéficier d'un droit de séjour en qualité de citoyen de l'Union européenne ;*
- L'article 40, §4 alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 prévoit les conditions à réunir pour que les ressources soient considérées comme suffisantes ;*
- L'intéressée aurait produit un contrat de travail à durée indéterminée avec fiches de paie, une attestation de la mutualité espagnole ;*
- Les revenus invoqués par l'intéressée seraient insuffisants au regard de sa situation familiale pour qu'ils ne tombent pas à charge du système de sécurité sociale du royaume ;*
- Il ne serait pas clair que l'époux de la partie requérante disposerait de moyens de subsistance lui permettant de participer aux frais du ménage. Aucun élément n'aurait été fourni à cet égard ;*
- Sur la base de l'ensemble de ces éléments, la partie requérante n'aurait pas démontré disposer de moyen réguliers et suffisants permettant qu'elle ne tombe pas à charge du système de sécurité sociale du royaume ;*

Que cette motivation ne peut pas être suivie tant en la forme que matériellement ;

5. Considérant, première branche, que la partie adverse soutient que le citoyen UE n'aurait pas démontré que lui ou son époux disposerait de ressources suffisantes au sens de la loi du 15.12.1980 ;

Que le citoyen UE n'aurait fourni aucune information au sujet d'éventuels revenus dans le chef de son époux ;

Que toutefois, Monsieur A. (...) M. (...) travaille bien en Belgique (Pièce 6) ;

Qu'il ressort de ses fiches de salaire qu'il perçoit des revenus mensuels de 2.589,64 €, soit une somme supérieure aux revenus exigés par l'article 40, §4 de la loi du 15.12.1980 ;

Qu'en vertu du principe de prudence et de minutie, la partie adverse est tenue de rechercher et prendre en compte l'ensemble des éléments essentiels de la cause avant d'arrêter sa position ;

Que cette obligation est rappelée par l'article 42, § 1er, alinéa 1 de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminée par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier » ;

Que l'article 42, § 1er, alinéa 2 ajoute que : « S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2, 1°, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant. » ;

Que la partie adverse avait la possibilité de vérifier si l'époux de la partie requérante avait été déclarée par un employeur par exemple ;

Que la nécessité de procéder à une telle démarche était nécessaire dès lors que la partie adverse s'interroge explicitement sur l'existence ou non de revenus dans le chef de l'époux de la partie requérante ;

Qu'en ne faisant pas de recherche pour vérifier la situation professionnelle de l'époux de la partie requérante auprès de l'ONSS par exemple ou directement auprès de la partie requérante, la partie adverse a manqué à son devoir de prudence et de minutie, commettant une erreur manifeste d'appréciation ;

Que ce faisant, elle a également violé l'article 42 de la loi du 15.12.1980 et manqué à son obligation de motivation formelle ;

Que pour ces motifs, le moyen est fondé en sa première branche ;

6. Considérant, deuxième branche, que l'article 42, § 1er, alinéa 1 de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminée par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier » ;

Qu'en l'espèce, le citoyen UE bénéficie de la mutuelle, après la naissance de son dernier enfant en avril 2024 ;

Qu'elle se trouve donc dans une situation où elle ne peut pas faire varier ses revenus par ses efforts personnels ;

Que la non-prise en considération de cet élément constitue une violation de l'obligation de prudence et de minutie qui pèse sur toute autorité administrative et lui impose de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant d'adopter une décision ;

Qu'en l'espèce, il est discriminatoire de la traiter de la même manière une personne qui pourrait changer de travail ou suivre une formation pour améliorer ses chances de trouver un travail ou une meilleure rémunération alors qu'elle est à la mutuelle ;

Que pour ces motifs, le moyen est fondé en deuxième branche ;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, te weten bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Verzoekster toont volgens verweerder niet aan dat ze, gezien haar loonfiches en de overschrijving van de Spaanse mutualiteit, kan voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarnaast motiveert verweerder nog dat het onduidelijk is of haar echtgenoot ook beschikt over bestaansmiddelen en eventueel mee kan instaan voor het levensonderhoud van verzoekster.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

In casu vroeg verzoekster een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België aan in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoekster legde bij haar verblijfsaanvraag onder meer loonfiches voor de periode september – december 2023 en twee overschrijvingen van de Spaanse mutualiteit van januari en maart 2024 voor. Verweerder motiveert dat het bewezen inkomen van verzoekster lager is dan het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan haar gezin. Verzoekster betwist dit motief niet.

Verder motiveert verweerder ook dat *“Of de echtgenoot A. (...) M. (...) ((...)) waarmee betrokkene samenwoont ook beschikt over bestaansmiddelen, en eventueel mee kan instaan voor het levensonderhoud*

van betrokkene, is onduidelijk. Hiervan werden althans geen bewijsstukken voorgelegd". Ter weerlegging van dit motief voert verzoekster aan dat haar echtgenoot weldegelijk tewerkgesteld is in België en over een maandelijks inkomen van 2589,64 euro beschikt. Ter ondersteuning van haar betoog voegt verzoekster drie loonfiches van haar echtgenoot bij haar verzoekschrift. Volgens verzoekster had verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, *"alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid"*. Verweerder had dan ook moeten navragen of de echtgenoot van verzoekster al dan niet over een eigen inkomen beschikt.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing vindt. Immers is deze bepaling enkel van toepassing *"indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan"*. *In casu* werd de verblijfsaanvraag niet ingediend met toepassing van voormelde bepalingen, waardoor artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

Daarnaast merkt de Raad, samen met verweerder, op dat de loonfiches van verzoeksters echtgenoot slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure aan verweerder ter kennis worden gebracht. Verzoekster heeft deze informatie niet kenbaar gemaakt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Verzoekster kan verweerder bijgevolg niet verwijten een gebrekkig onderzoek te hebben gevoerd, aangezien het aan verzoekster zelf toekwam in het kader van haar aanvraag alle nuttige informatie aan het bestuur voor te leggen. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verweerder kan beoordelen of de aanvrager aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het komt aan verzoekster toe om bij haar verblijfsaanvraag alle nuttige informatie over te maken waaruit blijkt dat ze aan de voorwaarden van het gevraagde verblijfsrecht voldoet, *quod non in casu*. Gezien de bestreden beslissing een antwoord betreft van het bestuur op een verblijfsaanvraag die verzoekster heeft ingediend, kan niet van verweerder worden verwacht dat hij zelf, op eigen initiatief, ontbrekende informatie bij verzoekster opvraagt. Immers dient verzoekster zelf aan te tonen dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder betoogt verzoekster dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van alle elementen. Ze voert aan dat ze sinds de geboorte van haar kind in april 2024 een uitkering van de mutualiteit geniet, waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Verzoekster kan hierin echter niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder met dit element rekening heeft gehouden waar hij motiveert dat *"ter staving van haar aanvraag legt betrokkene het volgende voor: [...] een bewijs van overschrijving van Mutua Universal Muganet d.d. 31.01.2024 (artikel 50 §2, 4° - KB van 08.10.1981)"*. Verweerder concludeert echter dat, rekening houdend met deze uitkering, verzoekster alsnog niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt: *"Betrokkene wil aan de hand van een arbeidscontract onbepaalde duur, een reeks loonfiches en een overschrijving van een Spaanse mutualiteit aantonen te voldoen aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar echtgenoot en minderjarig kind. Aan de hand van voorgelegde bewijzen dienen we vast te stellen dat de bestaansmiddelen van betrokkene ontoereikend zijn gegeven de gezinssituatie om te voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag"*. Uit het betoog van verzoekster kan niet worden afgeleid dat deze motivering disproportioneel of onredelijk is, noch dat verweerder zijn beoordeling heeft gebaseerd op foutieve gegevens. Er blijkt niet dat verweerder, in weerwil van de artikelen 40 en 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster of met het geheel van de elementen van het dossier.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN